

RAPORT DE SUPRAVEGHERE

Supravegherea rezistenței la antimicrobiene în Europa 2011 Rezumat

Aceste rezultate se bazează pe datele privind rezistența la antimicrobiene (RAM) raportate de 29 de țări UE/SEE în 2012 (date privind anul 2011) și pe analiza tendințelor din datele raportate în perioada 2008 – 2011.

Datele arată o creștere a rezistenței la antimicrobiene la nivel european a agenților patogeni gram-negativi sub supraveghere (*Escherichia coli*, *Klebsiella pneumoniae* și *Pseudomonas aeruginosa*), în timp ce rezistența agenților patogeni gram-pozitivi (*Streptococcus pneumoniae*, *Staphylococcus aureus*, *Enterococcus faecium* și *Enterococcus faecalis*) pare stabilizată sau chiar în scădere în unele țări. În cazul celor mai multe combinații de antimicrobiene și patogeni, sunt evidente variații mari între țări.

În 2011, cele mai îngrijorătoare rezultate în materie de creștere a rezistenței antimicrobiene a provenit de la datele privind cazurile de rezistență combinată (rezistență la cefalosporine de generația a treia, fluorochinolone și aminoglicozide) în cazul *E. coli* și *K. pneumoniae*. Peste o treime din țările raportoare au prezentat în ultimii patru ani tendințe de creștere a rezistenței combinate în cazul ambilor agenți patogeni.

Procentul mare și crescător al rezistenței combinate observate în cazul *K. pneumoniae* semnifică faptul că pentru unii pacienți cu infecții care pun în pericol viața rămân valabile doar câteva opțiuni terapeutice, de exemplu carbapenemi. Începând cu anul 2010, rezistența la carbapenemi a crescut însă în unele țări, agravând mai mult situația. În cazul *P. aeruginosa*, rezistența combinată este de asemenea comună, 15% din izolații fiind rezistenți la cel puțin trei clase antimicrobiene aflate sub supraveghere. Această creștere aparent continuă a rezistenței antimicrobiene în cazul agenților patogeni gram-negativi va duce în mod inevitabil la o limitare a opțiunilor de tratament terapeutic.

În paralel, alte tendințe raportate ale rezistenței antimicrobiene indică faptul că eforturile naționale vizând controlul infecției și izolarea rezistenței sunt eficace, după cum dovedesc tendințele în cazul *S. aureus* rezistent la metilicilină (MRSA), *S. pneumoniae* rezistent antimicrobian și enterococ rezistent antimicrobian, pentru care situația pare în general stabilă sau chiar se îmbunătățește în unele țări. Pentru MRSA, aceste observații corespund rapoartelor programelor de supraveghere naționale ale unor state membre și studiilor recente privind rezultatele eforturilor vizând controlul infecției. Variații mari de la țară la țară pot fi observate în cazul *S. pneumoniae*, dar non-susceptibilitatea la agenți antimicrobieni utilizați în mod uzual a rămas relativ stabilă în Europa în ultimii ani, iar această observație a fost confirmată de datele din anul 2011.

Rezistența mare a *E. faecalis* la aminoglicozidă pare a se fi stabilizat în Europa, iar câteva țări care au raportat anterior niveluri relativ mari ale rezistenței prezintă tendințe de scădere. În mod asemănător, frecvența *E. faecium* rezistentă la vancomicină se stabilizează sau scade.

Pentru mai multe combinații de antimicrobiene și patogeni, de exemplu rezistența *E. coli*, *K. pneumoniae*, *P. aeruginosa* la fluorochinolone și MRSA, în Europa se evidențiază o creștere treptată de la nord la sud. În general, procentele mai mici ale rezistenței sunt raportate în nord, iar cele mai mari în sud. Aceste diferențe geografice pot reflecta diferențele existente în ceea ce privește practicile de control al infecției și utilizarea antimicrobienuelor. Utilizarea prudentă a agenților antimicrobieni și măsurile complexe de control al infecției trebuie să stea la baza prevenției și eforturilor de control eficiente care vizează reducerea selecției și a transmiterii bacteriilor rezistente la antimicrobiene.